

Cuvântul despre neprihănire și imaturitatea rămășiței

22 noiembrie 2005

Donald K. Short

Există o moștenire slăvită la dispoziția poporului lui Dumnezeu. Dar ei nu o pot primi până când nu îi înțeleg splendoarea, nu îi înțeleg valoarea și apreciază implicațiile ei. Tatăl fiului rătăcitor nu a fost dispus să-și încredințeze întreaga avere în mâinile fiului său plecat de acasă decât atunci când acesta s-a maturizat. Tânărul nu și-a recunoscut orbirea laodiceană decât atunci când sensul valorii i s-a modificat drastic. El și-a căpătat vederea în cocina de porci. Atunci a început să se scârbească de motivațiile lui egoiste, iar această maturitate a dat la iveală nevoia lui. Și-a văzut goliciunea, iar foamea lui era o reflectare a foamei sufletului. "Ferice de cei ce flămânzesc și însetează după neprihănire, căci ei vor fi săturați" (Matei 5,6).

Ca și fiul rătăcitor, Israel a văzut darurile lui Dumnezeu prin prisma mândriei lui naționale. Ei erau preocupați de obsesia grandorii naționale, și moștenirea lor veșnică a ajuns astfel un deșert pustiu. În mâinile fiilor rătăcitori orbi și dominați de poftă, tainele lui Dumnezeu erau ca mărgăritarele aruncate la porci. Poate rămășița să înțeleagă acest pericol? Și noi suntem copiii lui Abraam.

Fiul rătăcitor trebuia să se maturizeze ca să poată aprecia tot ce a făcut tatăl pentru el. De la naștere și până la vremea adolescenței arogante, el a fost hrănit și protejat clipă de clipă. Ce diferență între ce vedeau ochii lui, și ce înțelegea mintea lui! El era orb în fața realității că "haina cea mai bună" și inelul cu sigiliul tatălui trebuiau reținute până când urma "să-și vină în fire" și să înțeleagă valoarea averii tatălui (Luca 15, 11-32). A existat oare în întreaga istorie un "fiu rătăcitor" mai potrivit decât ce-a de-a șaptea biserică?

Ce vedea și experimenta acest fiu pierdut în mintea lui, trebuia curățit prin experiență, până când urma "să-și vină în fire." Atunci nebunia lui subconștientă a fost descoperită, și a înțeles adevărul situației lui. A trebuit să treacă de la visele de grandoare la înțelegerea sobră a cunoașterii adevăratei baze a vieții. A învățat pocăința, și cu zdrobire de inimă a hotărât: "Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu și îi voi spune, Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta" (versetul 18). Când a văzut că păcatul lui este "împotriva cerului," lucrurile au putut să se schimbe. Abia atunci a primit "sigiliul" aprobării tatălui său. Așa va fi și cu ultima biserică.

Imaturitatea este un lucru normal la copii sau tineri. Dar vine o vreme când ea trebuie să cedeze locul responsabilității, și acest lucru nu numai că se așteaptă de la un adult, dar este obligatoriu. Fanteziile copilăriei, poveștile frumoase și melodiile de culcare trebuiesc înlocuite de problemele reale ale vieții. "Voi care de mult trebuia să fiți învățători, aveți iarăși trebuință de cineva care să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu, și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare. Și oricine nu se hrănește decât cu lapte, nu este obișnuit cu cuvântul despre neprihănire, căci este un prunc. Dar hrana tare este pentru oameni mari, pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebuire, să deosebească binele de rău" (Evrei 5, 12-14). Și epistola continuă spunând că este timpul să lăsăm învățăturile elementare ale lui Hristos și să mergem spre cele desăvârșite, fără să mai punem temelie pocăinței de păcat pe faptele moarte (Evrei 6,1).

În Cuvântul lui Dumnezeu nu există hrană mai tare decât solia celor trei îngeri. Doar persoanele mature au ochi destul de buni să suporte slava ei deplină. Cei care aleg să rămână copii, hrănindu-se cu lapte, vor fi cei care vor "bea din vinul mâniei lui Dumnezeu" și nu vor putea rezista "în fața Mielului" (Apocalips 14,6-12). Domnul Isus a încercat să explice acest adevăr când zugrăvea evenimentele sfârșitului. Când spunea "Vai de femeile însărcinate și de cele care vor alăpta în zilele acelea," (Matei 24, 19.20) se referea oare în realitate la așa ceva? Și când apela la ascultătorii Săi spunând "rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna sau într-o zi de sabbat" interesul Lui era pentru greutatea anotimpului friguros sau călcarea sabbatului? Toate aceste afirmații sunt în tiparul Apocalipsei, când "urâciunea pustirii" își va atinge apogeul.